

ת"ד 9489/08/20 - מדינת ישראל נגד ישראל דב רונה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 9489-08-20 מדינת ישראל נ' רונה

17 יולי 2022

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

מדינת ישראל

באמצעות משטרת ישראל

תביעות תעבורה ירושלים ושי

ע"י ב"כ עו"ד שרית דרור

המאשימה

נגד

ישראל דב רונה

ע"י ב"כ עו"ד יוסי ראובן

הנאשם

גזר דין

העבירות

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה[נוסח חדש] תשכ"א - 1961(להלן: "הפקודה"), גרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודה, אי מתן זכות קדימה בפניה ימינה בניגוד לסעיף 64(א)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "התקנות"), התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

עובדות כתב האישום

2. בתאריך 16.07.20 בסמוך לשעה 09:30 נהג הנאשם ברכב תוצרת פולקסווגן הנושא לוחית רישוי מספר 22-506-51, בכביש הגישה ליישוב מבוא שילה והתקרב ביציאתו מהיישוב אל הצומת עם כביש 458.

3. באותה שעה נהג טהה מרואן (להלן: "הנפגע") ברכב מסוג משא תומך תוצרת מאן הנושא לוחית רישוי מספר 63-743-68 שאליו מחובר גרור נתמך רכין הנושא לוחית רישוי מספר 52-676-15(להלן: "הרכב המעורב") בכביש 458 ממול לכיוון נסיעת הנאשם.

4. הנאשם נהג ברשלנות ובקלות ראש, בכך שנכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לתנועה החוצה, לא הבחין ברכב המעורב שהגיע מימינו ופגע בו תוך שהנפגע ביצע סטייה שמאלה כדי להימנע מפגיעה קשה יותר והתהפך(להלן: "התאונה").

5. כתוצאה מהתאונה, נחבל הנפגע חבלה של ממש ושני כלי הרכב ניזוקו.

6. הנפגע פונה לבית חולים, אובחן כסובל מחתך פלאפ בראשו, באיזור הזיגומטי משמאל באורך של כ-5 ס"מ ובעומק של 0.3 ס"מ, חתך נוסף באורך 1 ס"מ, שיפשופים מפוזרים בזרוע שמאל עם חתך באורך 4 ס"מ, חתך בכף יד ימין עם זכוכית באורך של 1 ס"מ. הנפגע טופל בחדר המיון ובוצעו לו כ-20 תפרים בחתכים השונים. בבדיקת סי. טי שנערכה לו אבחנו שבר בצלע 6 משמאל ושבר בצלע 2 משמאל באספקט הקדמי עם קונטוזיה ריאתית עדינה בצמוד. הוא אושפז להשגחה טופל במשככי כאבים ושוחרר כעבור יומיים לביתו.

עברו התעבורתי של הנאשם

7. הנאשם יליד שנת 2002 בן 20, בעלת רישיון נהיגה משנת 2018 ועברו התעבורתי נקי מעבירות.

תסקיר שירות המבחן

8. הנאשם שני בסדר הלידה מבין שישה אחים, משפחתו נורמטיבית מלוכדת ותומכת והוריו המהווים עבורו גורמי תמיכה והכוונה.

9. הנאשם חייל בשירות סדיר בוגר 12 שנות לימוד, משרת כלוחם חי"ר. על פי דברי מפקדו הנאשם חייל המבצע את המוטל עליו מבחינה ערכית ומבצעית על הצד הטוב ביותר, נרתם לכל משימה ומהווה עוגן ודוגמא אישית לסובביו.

10. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, תוך שהוא מתאר שיקול דעת מוטעה שלו, כאשר סבר כי יוכל להשלים את הפנייה. הוא סיפר כי יצא להגיש עזרה לנפגע והמתין עד להגעת כוחות ההצלה. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו ודאגה לשלומם של הנפגע. הנאשם חווה קושי רגשי לאחר התאונה והצליח להתמודד עם המצב בתמיכת משפחתו, תוך שהוא שולל שימוש באלכוהול או סמים.

11. שירות המבחן העריך כי הסיכוי להישנות עבירות תעבורה נמוך. הנאשם הגיע לכל הפגישות ושיתף פעולה באופן מלא. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם בעל יכולות אישיות ורגשיות טובות, וכי העבירות בהן הורשע בוצעו על רקע שיקול דעת מוטעה וניסיון מועט בנהיגה ולא עקב קיומם של דפוסים בעייתיים או נטייה להקל ראש בחוקי התעבורה, שאף מתבטא בגיליון תעבורתי נקי.

12. לאור האמור, לא המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן אלא על הטלת צו של"צ נרחב בהיקף של 300 שעות כענישה חינוכית ומציבת גבולות.

הראיות והטיעונים לעונש

13. המאשימה הגישה את הרישום התעבורתי של הנאשם ומסמכים רפואיים של הנפגע (ת/1).

14. הנאשם הגיש מכתב מאת מפקד הגדוד בו הוא משרת.

טיעוני המאשימה לעונש

15. ב"כ המאשימה טענה כי לאור העבירות בהן הודה והורשע הנאשם ולאור תוצאות התאונה כפי שעלו מפי הנפגע ועל אף העובדה כי שהנאשם נהג משנת 2018 ללא עבירות תסקיר שירות המבחן מקל עמו.

16. לטענת המאשימה העבירות החמורות בוצעו על רקע שיקול דעת מותעה בשל גילו וניסיונו המועט של הנאשם בנהיגה ותוצאתן יכולה הייתה להיות קטלנית ולכן לא ניתן להקל ראש ולהמעיט בתוצאות מעשי הנאשם, אך בשל הנסיבות אותן מנה שירות המבחן.

17. לטענתה מתחם הענישה הראוי נע בין שלושה חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. פסילה בפועל למשך 6 חודשים ועד 5 שנים. ורכיבי ענישה נוספים. ב"כ המאשימה בקשה להטיל על הנאשם את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 3 חודשים, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, פסילה בפועל למשך 15 חודשים, וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה פסילה מותנית וקנס.

עדות מרואן טהה, הנפגע

18. הנפגע תאר את הפגיעות אותן חווה בשל התאונה והוסיף כי טופל גם בפיזיותרפיה ובפסיכיאטריה, שכן כאשר הוא מגיע לצמיתים הוא מפחד להמשיך ולנסוע וכי הוא ממשיך לסבול מפחדים וסיוטים וכי שב לעבודתו לאט, שכן הוא ממשיך וסובל כאבים ביזור שבו נשברו צלעותיו.

טעוני הנאשם לעונש

19. ב"כ הנאשם טען כי, הנאשם קיבל אחריות, חסך זמן שיפוטי, שיתף פעולה מתחילת ההליך ועד סופו. הוא הוסיף כי יש להטיל ענישה בפרופורציות הנכונות שכן מדובר בנהג חדש, חסר ניסיון, שגרם לתאונה עקב חוסר הניסיון. הוא הוסיף כי מדובר בחייל בשירות סדיר, לוחם המבצע שירות צבאי משמעותי לטובת כלל תושבי ישראל.

20. הוא הפנה לאמור בתסקיר המבחן הן לגבי העדר דפוסים בעייתיים מחד, לקיחת אחריות וחרטה מאידך, וההמלצה להסתפק בענישה בדרך של של"צ.

21. ב"כ הנאשם עתר, כי בית המשפט ימנע מהטלת מאסר גם בדרך של עבודות שירות ואף מענישה בדרך של של"צ. אלא יסתפק בעונש של שלילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, ולענישה צופה פני עתיד.

לעניין עונש פסילת הרישיון, בית המשפט התבקש לקזז את התקופה בה היה הנאשם נטול רישיון.

דין והכרעה

חומרת העבירה ומתחם הענישה

22. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") הכלל המנחה הינו, הלימה בין חומרת המעשה לבין העונש, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוען של העבירות ובמידת הפגיעה בהם. בקביעת מתחם הענישה ההולם יש להתחשב לא רק בסוג העבירות ובמדיניות הענישה הנוהגת בהם אלא גם בנסיבות ביצוען ובמידת האשם של הנאשם בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1127/13 עמנואל גברזג'י נ' מדינת

ישראל (פורסם בנבו 15.1.2014).

23. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות הגוף של משתמשי הדרך. בנהיגתו לא נתן הנאשם תשומת לב מספיקה למצב התנועה בכביש ולתנאי הדרך תוך שהוא חוצה את קו העצירה והחל בנסיעה ימינה ובכך העמיד את ציבור משתמשי הדרך בסכנה שהתממשה וגרם לתאונות דרכים בה נפגע אדם. ברע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 13.08.14) נקבע בין היתר:

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת 'ונשמרתם מאד לנפשותיכם' (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חיי אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת"

24. ברע"פ 2564/12 בעניין קרני, עמד בית המשפט העליון על חשיבות ענישה מרתיעה בתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות ופציעות חמורות:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

ברע"פ קרני, חיווה בית המשפט העליון דעתו כי גם במקרים בהם נחבל אדם בתאונות דרכים ולא רק במקרה של קורבנות בנפש יש מקום לענישה של מאסר בפועל, כדברי כב' השופט (בדימ') נאור :

"בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

25. בקביעת מתחם הענישה ההולם יש לבחון שני היבטים. ההיבט הראשון הוא מידת הרשלנות שיש לייחס לנאשם. בקביעת הרשלנות יש לבחון האם מדובר ברשלנות רגעית או רשלנות נמשכת, האם התלוו לרשלנות עבירות תעבורה נוספות והאם ישנו אשם תורם של צד ג'. ההיבט השני הוא המסוכנות הנלמדת ממידת הפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור הנגזרת מחומרת הפגיעה שנגרמה לנפגע בתאונה .

רמת הרשלנות

26. על פי עובדות כתב האישום בו הודה הנאשם, הוא הגיע לצומת הישוב מבוא שילה ונכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה.

ברע"פ 2320/04 קרול סקורצקו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו: 17.03.04), קבע כבוד השופט מישאל חשין בעניין פרשנות התקנה:

"השאלה המשפטית העקרונית של היקף חובת מתן זכות הקדימה כהוראת לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה... מעבר לנדרש אוסיף, כי לא נתעוררה במקרה דנן כל שאלה משפטית עקרונית, שכן מלשון התקנה ברור ונהיר למי זכות הקדימה ועל מי מוטלת חובת ההמתנה בכניסה לצומת. מידת קירבתו לצומת של הרכב בעל זכות הקדימה תילמד על-פי נסיבותיו של כל עניין ועניין, תוך שימוש בשכל הישר ובניסיון החיים."

27. חובת הזהירות המוטלת על נהג המחויב במתן זכות קדימה אינה מסתיימת בעת שהתחיל בפניה בצומת אלא משתרעת על כל שלבי הפניה. במהלך פנייתו בצומת עליו לבדוק את מצב התנועה בדרך על מנת לתת זכות קדימה לכלי רכב אחרים הבאים מולו בצומת.

ברע"פ 7156/00 טומצרנסקי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), קבע בית המשפט העליון:

"אין "לכבוש" את זכות הקדימה ואין לקחת אותה בכוח, או להעמיד נהגים אחרים, בפני עובדה מוגמרת. יש להמתין עד שהתנועה בכביש החוצה, לא תהיה קרובה לצומת."

בנוסף לכך, ברע"פ 10332/03 חיים בלייכר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.03.04) קבע בית המשפט העליון:

"מתן זכות קדימה על ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות, בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות, על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה, על מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת ובכך לא עמד המערער בעניינו."

בעפ"ת (מחוזי י-ם) 45756-08-16 מדינת ישראל נ' יורם אחרק (פורסם בנבו 16.08.17) נדונה תאונת דרכים קטלנית, בה קופחו חייו של רוכב קטנוע אשר נפגע מן האוטובוס בו נהג הנאשם, ואשר סטה ממסלולו. עם זאת, על פי כתב האישום, קודם לכניסתו לכביש, עצר הנאשם בקו עצירה בטרם ביצע את הפניה, הוא הבחין כי נתיב הנסיעה הנגדי אינו פנוי והמתין. לאחר זמן קצר החל לחצות את נתיב הנסיעה הנגדי, בנסיעה איטית במהירות של 10 קמ"ש. נקבע כי מדובר בטעות בשיקול הדעת, בהערכה רשלנית ושגויה בנוגע לאפשרות לחצות את נתיב הנסיעה הנגדי, זאת כאשר שדה הראיה של המשיב היה פתוח, והיה עליו להמתין עד שדרכו תתפנה. בית המשפט קבע כי ללא ספק מדובר בנהיגה רשלנית, אשר גרמה למותו של המנוח. עם זאת, נקבע כי מידת הרשלנות במקרה זה נמוכה יחסית.

28. על פי נסיבות התאונה המתוארות בכתב האישום בו הודה הנאשם הוא הגיע לצומת הישוב מבוא שילה עם כביש 458 ונכנס לצומת מבלי שנתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה לא הבחין ברכב המעורב שהגיע מימינו.

29. יתרה מכך נהג הרכב המעורב נאלץ לסטות שמאלה על מנת להימנע מפגיעה קשה יותר, סטייה זו גרמה

להתהפכות הרכב המעורב. כל זאת כאשר לא היה דבר שהסתיר לנאשם את הדרך, או הפריע לשדה הראיה שלו.

30. הנאשם לא נתנה זכות קדימה לנפגע וזאת על אף חובתו לעשות כן ועל אף שעל פי הנתונים בשטח ובכלל זה, שדה הראיה הרחב שעמד לרשותו היה עליו להבחין בכלי הרכב הגדול מאד המתקרב ולהימנע מהמשך כניסה לצומת ופגיעה בו.

נוכח הנסיבות המתוארות מצאתי כי מדובר ברשלנות ברמה נמוכה עד בינונית.

מידת המסוכנות

31. כתוצאה מהתאונה פונה נהג המשאית, ואושפז בבית חולים כאשר הוא סובל מנזקים גופניים ובהם שלושה חתכים שבהם בוצעו כ-20 תפרים, שפשופים בגפיים 2 צלעות שבורות, ופגיעה קלה בריאה. על פי דברי נפגע העבירה כיום הוא עדיין סובל מכאבים וממשיך לחוות סיוטים, שבגינם אף טופל פסיכיאטרית.

נוכח האמור אני קובעת כי מידת המסוכנות של הנאשמת, היא נמוכה עד בינונית.

מתחם הענישה

32. בפסיקת בית המשפט המתייחסת לענישה באי מתן זכות קדימה בפנייה ימינה ונהיגה בחוסר זהירות הגורמת נזק, ניתן למצוא רמות ענישה שונות בהתאם לנסיבות התאונה, בהתייחס לביצוע העבירות, נסיבות ביצוען ונסיבות מבצען. מתחמי הענישה נקבעים בהתאם לאופיו של האירוע ומאפייניו, כפי שמלמדים המקרים הבאים:

בת"ד (י-ם) 3081-08-15 **מדינת ישראל נ' ברדוגו**, מיום 2.4.17, אליו אף הפנה ב"כ המאשימה, הורשעה נאשמת בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, גרימת חבלה של ממש ואי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה. הנאשמת פגעה ברוכב אופנוע שנסע בנתיב הנגדי. כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע ונגרמו לו שברים שהצריכו ניתוח. לאחר התאונה השתפר מצבו של רוכב האופנוע באופן ניכר וטרם נקבעו לו אחוזי נכות. בית המשפט קבע כי כיוון שהנפגע שב לתפקוד מלא, לנוכח העדר עבר פלילי או תעבורתי לנאשמת ומכוח עקרון ההדרגתיות בענישה אין מקום להטיל על הנאשמת מאסר בפועל. על הנאשמת הושתו צו של"צ בהיקף של 90 שעות, פסילה למשך 10 חודשים, קנס בסך 1,000 ₪, התחייבות, פסילה על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

בעפ"ת 24519-02-15 **מוטולה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 12.03.15) הורשע הנאשם בעבירות של אי ציות לתמרור עצור וגרימת חבלה של ממש. המעורב, רוכב אופנוע נפצע קשה, איבד את רגלו, שנכרתה מעל הברך, ונגרמו לו שברים נוספים. בית המשפט גזר על המערער מאסר בעבודות שירות, פסילה בת 11 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. בערעור בוטל רכיב המאסר, ולצד הנזק הכבד צוין ותק נהיגתו כשעברו יחסית דל נקבע כי הנאשם נהג באופן רשלני.

בפל"א 5289-06-14 **מדינת ישראל נ' פרלמוטר** (פורסם בנבו 14.07.15) הורשעה הנאשמת בעבירה של אי מתן זכות קדימה. הנאשמת חסמה נהג אופנוע וגרמה לו לחבלות של ממש אך מצבו טרם שב לקדמותו. בית משפט הדגיש כי זהו אירוע ראשון מסוג זה של הנאשמת ועברה תעבורתי התיישן. בית המשפט גזר על הנאשמת פסילה של 4 חודשים

ועונשים מותנים.

בת"ד 4005-08-19 מדינת ישראל נ' כליל החורש (פורסם בנבו 2.06.20) ביצע הנאשם שהינו שוטר פניית פרסה עם שדה ראיה של 120 מטר ופגע ברוכב אופנוע. רוכב האופנוע נחבל חבלות של ממש בדמות שברים בצלעות ואושפז למשך שבוע ימים. בית משפט קובע העדר מסוכנות ממשית לעתיד והטיל פסילה של 3 חודשים כאשר לאחר 30 ימים אושר לנאשם לנהוג ברכב משטרתי.

ת"ד 1415-08-18 מדינת ישראל נ' מאיר (פורסם בנבו 19.02.20), שם הורשע הנאשם בכניסה לצומת לאחר שלא ציית לתמרור מתן זכות קדימה ועקב כך הוא פגע ברוכב קטנוע. כתוצאה מהתאונה נגרמו לנפגע העבירה שברים בחוליות. הנאשם עמד בסכנת פיטורים. בית משפט נתן משקל לעובדה כי הנאשם לא נפסל פסילה מנהלית מלנהוג. בית המשפט הטיל עונש של פסילת מינימום, קנס והתחייבות.

בת"ד 11759-01-20 מדינת ישראל נ' שטיינברג (לא פורסם). הנאשמת לא צייתה לתמרור ביציאה מחניון ופגעה ברוכב קטנוע. לרוכב הקטנוע נגרמו חבלות ושרב בשורש כף היד. בית המשפט גזר על הנאשמת פסילה מלהחזיק רישיון למשך חודשיים, 100 שעות של"צ ופסילה על תנאי.

33. בפסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה הנסיבות שונות וחמורות יותר ועל אף זאת, הקל בית המשפט עם הנאשמים.

ברע"פ 8588/16 רז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 8.11.16), הנאשם נהג בדרך עירונית בה המהירות המותרת 50 קמ"ש במהירות של כ-90 קמ"ש, כתוצאה מכך איבד שליטה על רכבו חצה מסלול ופגע באופן קשה ברוכבת קטנוע שהוא נכנס לנתיב נסיעתה. נגזרו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, 7 חודשי מאסר על תנאי, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 36 חודשים, פסילה על תנאי לשישה חודשים קנס בסך 1,000 ₪ והתחייבות. הערעורים שהגיש נדחו.

בעפ"ת 9298-02-15 קטנוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 12.02.15) הנאשם היה נהג אוטובוס אשר הביט לאחור תוך כדי נהיגה לא שמר מרחק ופגע במספר כלי רכב שנסעו לפניו, וגרם לפגיעה קשה מאד באחת המעורבות. לחובתו בעת הדין בערעורו עמדו 24 הרשעות קודמות. בית המשפט שלרעור קבע כי לא הייתה רשלנות מופרזת של הנאשם ובשל כך ובשל תסקיר חיובי של שירות המבחן קבע כי את עונש המאסר שנגזר עליו יבצע בדרך של עבודות שירות.

34. ב"כ הנאשם הגיש אף הוא פסקי דין, אשר בנסיבותיהם, דומים לענייננו.

בת"ד 221-10-16 מדינת ישראל נ' אזולאי (פורסם בנבו 26.11.17) נדון עניין שנסיבותיו דומות מאד לענייננו, שם נגזרו על הנאשם, אף הוא חייל בשירות סדיר, העונשים הבאים: פסילת רישיון ל-7 חודשים בניכוי הפסילה המנהלית, פסילת מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים, מאסר על תנאי לתקופה של

חודשיים למשך 3 שנים, קנס בסך 180 ₪ והתחייבות כספית על סך 3,000 ₪.

בעפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 3.06.14), הורשע הנאשם, חייל בשירות סדיר בתאונת דרכים ובחבלה ממשית בנפגעת שרגלה וירכה נפגעו, והיא נזקקה לניתוח וקיבוע. עליו הוטלו העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ₪, פסילה בפועל למשך 5 חודשים, חתימה על התחייבות ופיצוי לנפגעת בסך 5,000 ₪. יש לציין כי הערעור נסב בעיקר על גובה הקנס והפיצוי. הערעור נדחה.

35. מהמקובץ עולה, כי מתחם הענישה בתאונת הדרכים בה הורשע הנאשם בגרימת חבלה של ממש נע בין של"צ למאסר קצר בעבודות שירות, פסילה של מספר חודשים ברף התחתון ועד לפסילה 20 חודשים מאסר על תנאי, פיצוי לנפגע העבירה וקנס.

העונש המתאים לנאשם

36. לעולם הענישה היא אינדיבידואלית, הבוחנת את מצבו של הנאשם על רקע מכלול נסיבות האירוע (ראו למשל בע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170).

37. לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 שומה על בית המשפט להניח לצד מתחם הענישה המקובל את המקרה האינדיבידואלי שבפניו ולשקול מה יהיה העונש המתאים ואיזה שיקול הינו המרכזי וזאת בהתאם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו ונסיבות ביצוע העבירה.

כך גם קבע המחוקק, אפשרות לחרוג ממתחם הענישה כשישנה אינדיקציה שיקומית.

38. לנסיבותיו האישיות של הנאשם ינתן משקל מסוים אך לא מכריע, בשל העובדה שרוב הנאשמים בעבירות אלו הם נורמטיביים שישנה סבירות גבוהה כי חרב עולמם ביום גרימת התאונה. כך שלעולם יהיו נסיבות הנאשם ייחודיות.

39. עם זאת יודגש כי כבכל גזר דין אחר אין לפסוח על בדיקה אינדיבידואלית של הנסיבות לגבי הנאשם, שכן הענישה לעולם תיבדק לכל מקרה לפי נסיבותיו. [ראו תפ(חי) 43073-11-13 מדינת ישראל נ' זובידאת, לא פורסם (מיום 14.9.16)].

מצאתי למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

40. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2018 והגיליון התעבורתי שלו נקי לחלוטין.

41. על המסוכנות הנמוכה של הנאשם ניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן הקובע כי התאונה ארעה עקב חוסר ניסיונו של הנאשם וגילו הצעיר. על המסוכנות הנמוכה ניתן ללמוד מהמכתב ממפקד הגדוד בו הוא משרת ומהעובדה כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו ומהתנהגותו במהלך התאונה ואחריה, החרטה המלאה שהביע.

42. בקביעת העונש ההולם לנאשם לקחתי בחשבון את גילו הצעיר של, את העובדה כי אין לחובתו עבירות תעבורה

כמו כן לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ולהשפעה שעשויה להיות לענישה מחמירה עליו, לאור גילו הצעיר והיותו חייל בשירות סדיר. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו של"צ אותו יתקשה הנאשם לבצע נוכח היותו חייל קרבי בשירות סדיר. בנסיבות אלה לא ניתן היה לאזן את הפסילה עם צו של"צ והדבר יקבל ביטוי במשך תקופת הפסילה.

43. לחומרה לקחתי בחשבון את תוצאותיה של התאונה בה נחבל הנפגע חבלות של ממש ואת השפעתם עליו.

44. לקולה לקחתי בחשבון את עברו התעבורתי הנקי של הנאשם, את נסיבותיו האישיות, את הודאתו, שחסכה זמן שיפוטי יקר, ואת הבעת החרטה הכנה שלו.

45. לפיכך, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים.

הנאשם פטור מהפקדה. מזכירות תחשב הפסילה מיום הפסילה עד תום ההליכים.
הפסילה רוצתה במלואה.

2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. קנס בסך 500 ₪ אשר ישולם עד ליום 18.10.22.

5. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים אם יעבור עבירות של נהיגה בפסילה או גרימת תאונת דרכים עם חבלה של ממש.

6. התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע מעבירות של נהיגה בזמן פסילה וגרימת תאונת דרכים עם חבלות של ממש למשך שנתיים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים כדין.